

V KAŽDÉ POHÁDCE SE SKRÝVÁ NOČNÍ MŮRA

VRAŽDA MOŘSKÉ VÍLY

RYDAHL & KAZINSKI

mladá fronta

Vražda mořské víly

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

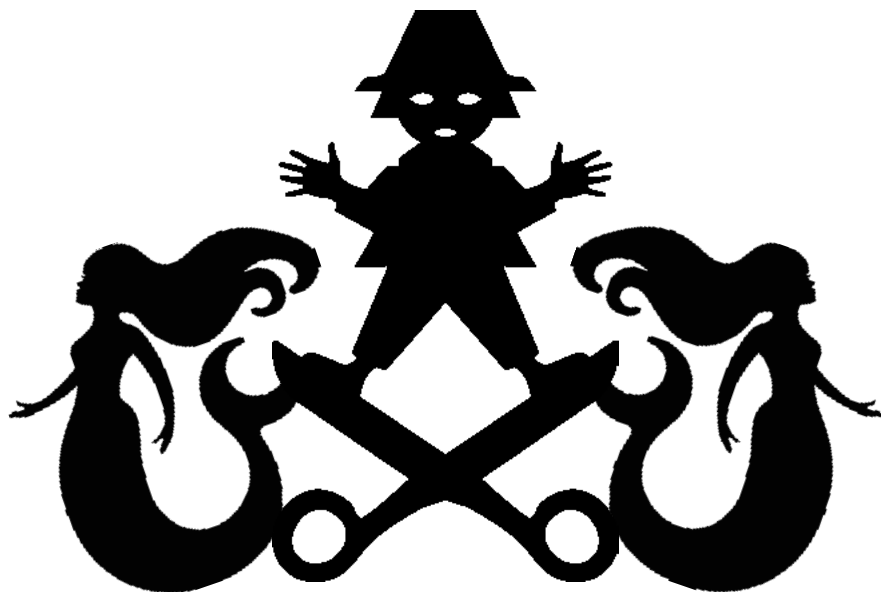
A. J. Kazinski, Thomas Rydahl
Vražda mořské víly – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VRAŽDA MOŘSKÉ VÍLY

VRAŽDA MOŘSKÉ VÍLY

RYDAHL & KAZINSKI

mladá fronta

*Děkuji Mgr. Radku Fikejzovi, historikovi,
ale především úžasnému člověku za odborné rady,
pomoc s historickými výrazy a nesmírnou vstřícnost.
Bohužel se vydání této knihy nedožil.*

Magdalena Jírková

Hans Christian Andersen si pečlivě vedl deník
od roku 1825 až do své smrti v roce 1875.
Chybí pouze záznam z rok a půl dlouhého období.
V roce 1834, po návratu z Itálie,
zničehonic přestal podrobné zápisy vést.

Nikdo neví proč.

Tento román začíná ve chvíli,
kdy se Andersen odmlčel.

ČÁST I
13. – 18. září 1834

KAPITOLA 1

Není normální. Normální je muž, který z ní strhá šaty. Normální je muž, který do ní strká. Normální je muž, který si rozepne kalhoty a nechá ji nakouknout dolů do tmy v očekávání, že ji ten pohled nadchne. Normální je muž, který je tak znavený, opilý a nadržžený, že ji ani nevnímá, neví, že se jmenuje Anna, neví, že má šestiletou dceru Marjánku, kterou vedle hlídá teta. Normální je muž, který ji vnímá pouze jako měkouňkou šterbinu.

Tenhle zákazník však normální není.

Nikdy se nesvlékl, nešťouchl do ní, v kalhotách jí nic neukázal. Není bohatý, ale ani chudý, možná je to student, nějaký básník, jak se doslechla, přestože on toho moc nenamluví. Zná pouze jeho příjmení, Andersen. I dnes večer je nezvykle příjemný a krásně voní. Od minula si nechal narůst knír, vypadá teď mužněji, pomyslí si Anna, ale neodváží se nic podotknout. Je mu pomalu třicet, možná o něco víc, těžko říct. Posadil se na lavici u stěny a vytáhl nůžky a barevný papír. Chce jediné, pozorovat ji a udělat podle ní vystřihovánku. Čas od času vzhledne, zadívá se na ni velkýma očima, rychle, zahanbeně, a vzápětí sklopí zrak k nůžkám a barevnému papíru. Práce s nůžkami ho úplně pohltí, z papíru odpadávají malé kousky, stříhá. Nůžky zakrouží a zakousnou se do papíru, Anna nikdy nikoho neviděla takhle stříhat, dokonce ani strýce krejčího. Obdivuje způsob, jakým tenhle Andersen nalézá to krásné a vše ostatní nechává zmizet. Zůstává jen křehoučká verze Anny s rozčuchanými vlasy a nepřirozenými tvary, vytratilo se všechno to ošklivé, ta spousta zákazníků, již v Anniných očích zanechali své stopy,

chybějící řezák a starostlivé drobné vrásky na čele, obavy o Marjánku, jak se jí povede, a zдалipak jí dokáže zajistit lepší život, než má ona sama.

Občas se stává, že ji Andersen požádá o něco zvláštního. Mohla byste natáhnout ruce ke stropu? Zvedla byste nožku jako baleríny v divadle? A ona to udělá. Nebo se o to alespoň pokusí. Za ty peníze, které jí platí, by udělala téměř cokoli. Přesto od ní nikdy nechce, aby vyklouzla ze spodniček, nikdy nechce vidět její pohlaví, pouze řadra, tvary. Ptala se, zda si má svléknout i poslední a rozhodující kousek prádla. Ale ne, rozhodně ne. Annina mladší sestra Molly si myslí, že je divný. Nemůžeš věřit chlapovi, který nepije a nelehává se ženami, tvrdí Molly. Na druhou stranu můžeš věřit tomu, že pijan a prostopášník ti časem ublíží. Takoví jsou všichni muži.

Anna se protáhne, prsa vypne směrem k němu, ruce má položené na úzkých bocích. On vzhledne, pátravě se zahledí na Annino bílé, volně visící a lehce se pohupující poprsí.

Venku na ulici zazní volání ponocného. *Odbila devátá hodina, všude panuje klid.* Pokaždé stejný noční hlídač, každý z nich má přidělenou svou část města. A tahle ulice, Vrančí, vyžaduje hlídače rázného, takového, který se nebojí zasáhnout do bitky, vypořádá se s opilými námořníky, odtáhne jednonohé zlodějky do budovy soudu, v chaosu si zjedná pořádek. Na rádoby spořádaném konci bylo povoleno ulici přejmenovat. Jako kdyby se hříšníci najednou spakovali a zmizeli jen proto, že Vrančí se zničehonic jmenuje Holmenská.

„Au,“ Andersen se zatváří na prst, z něhož kape na podlahu krev.

„Dovolte, abych vám pomohla,“ nabídne se Anna a chce se přiblížit.

Andersen se zatváří vyděšeně a saje si prst. „Ne, ne,“ odvětlí.

„Vždyť krvácíte.“

„Musím jít, tohle je moc, příliš moc,“ řekne muž, nešťastný jako děcko.

„Spěcháte domů k rodině?“ zeptá se Anna, rychle se oblékne a představuje si vysokého hubeného muže a bledou hezkou manželku s dítětem u každého prsu.

Neodpoví jí, ale vstane a uloží vystřihovánku do černých kožených desek. Kadeřemi se téměř dotýká stropu, je tak vysoký, ano, vypadá skoro jako jedna z opic s dlouhými pažemi, které viděla v cirkusu v zábavním parku Obora.

„Za vaši námahu,“ řekne a vtiskne jí do ruky zahřátou minci, steče z ní kapka krve. „A za vaši diskrétnost,“ dodá.

Anna přikývne, ale cítí, že by se měla i uklonit. „Můžu se podívat?“ zeptá se a sebe samu tím překvapí. Nikdy zákazník y o nic nežádá.

Je také překvapený, polekaný. „Podívat?“

„Na sebe,“ řekne Anna a kývne směrem ke koženým deskám, které Andersen svírá dlouhými prsty jako pařáty kořist.

„Příště, příště. Nejsem spokojený, ještě ne,“ odvětlí. „Ale není to vámi, vámi ne, je to mnou.“

Otevře dveře a vykoukne na chodbu. Jako většina jejích zákazníků nerad potkává další muže mířící k ní na návštěvu. Pak se rychle rozloučí, nemá cylindr jako jiní lepší pánové, jen měkkou čapku z černého hedvábí, která vypadá o číslo menší a určitě je koupená v cizině, možná ve Francii. Anna si letmo vybavuje francouzského zákazníka, před drahnými lety, nosil stejnou pokrývku hlavy a zaplatil, mimochodem, prošlými francouzskými bankovkami.

Andersen se sehne ve dveřích a je pryč. Střevíce klapou na dřevěné podlaze, dokud zcela nezmizí.

Anna si oddechne, štlhlý básník byl dnes poslední zákazník. Konečně může jít za Molly. A za Marjánkou, která doufejme spí.

Oblékne si šaty a posbírá papírové ústřizky. Jsou po zemi rozeseté jako velké sněhové vločky, tady rozeznává řadro, tuhle zase nohu. Během sezení se Andersenovi dílo několikrát nelíbilo a začínal nanovo. Anna schová minci do peněženky a myslí na kapustovou polévku s kousky nasoleného vepřového, kterou dole na rohu prodávají za šest šilinků.

Ozve se zaklepání na dveře. Zvuk, jemuž nikdy nepřivykne, zvuk nového kunčafta, nové zvrácenosti, mužů, kteří zaboří své prsty do jejích otvorů, umývají se její močí, nechají si páskem naplácat na zadek. Zákazníci obvykle pronesou její jméno, ale nyní za dveřmi panuje ticho. Třeba se vrátil básník, možná něco zapomněl.

„Jste to vy, pane Andersene?“

Bez odpovědi. Zase jen klepání, rytmus nepředvídatelného. Přitiskne ke dveřím ucho, někoho tam venku slyší. Mohla by neotevřít, říct, že pro dnešek je zavřeno. Ale peníze, potřebují peníze na hostinec. Anna a Molly chtějí koupit Jidášovo doupě v Hendriksholmu, hodinu chůze od valu u městské Západní brány. Není to nejhezčí hostinec na Sjællandu, ale pocestní se tam často stavují a má dobrou pověst, protože dřívější majitel nikdy nikoho neodmítl. Ať tam chtěl přespat kdokoli, i kdyby to byl sám Jidáš, ten, který zradil

syna našeho Pána, vždy se našel kavalec vystlaný slámou a žejdlík piva, pokud měl člověk na zaplacení. Navíc je to jediný hostinec, který si Anna a Molly mohou koupit, ženy něco takového totiž vůbec vlastnit nesmějí, ale majitel souhlasil, že kupní smlouva se napíše na jméno jejich zesnulého otce. Už zaplatily zálohu sto říšských tolarů, trvalo půl roku, než tu sumu našetřily, jak Anna, tak Molly braly každého, kdo zaklepal na dveře. Až na pár výjimek.

Není zbytí, musí otevřít.

V záři olejové lampy visící u stropu Anna spatří mladou ženu, hezky oblečenou, s pěkným šátkem na světlých vlasech. Není to ten typ, který sem do domu obvykle chodí. Ani náhodou. Třeba zabloudila. Možná hledá manžela. Nemohla by to být manželka pana Andersena, která ho sledovala, jestli tedy vůbec nějakou má?

„Co pro vás můžu udělat?“ ptá se Anna.

„Dovolíte, slečno Hansenová?“ řekne žena tiše a ukáže na Annin kamrlík.

Žena je krásná – jako Pařížanka. A Anna by se raději vyhnula konverzaci na místě, kde kdokoli může slyšet, co si povídají. Je tady pár děvčat, hlavně Sofie neboli Lízavá Fie, jak jí říkají vojáci, které nemají na práci nic jiného než poslouchat. Anna nechá dveře otevřené a ustoupí stranou.

Neznámá rychle vklouzne dovnitř. Rozhlédne se po komůrce, dojde k oknu, trhne závěsem, přestože je už zatažený. Na takové chování je Anna zvyklá, nervozita zákazníků, strach, že je někdo zahlédne ve vykřičeném domě.

„Hledáte společnost? Mám bohužel jen čtvrt hodiny,“ Anna se opře o dveře. Párkrát do roka mívá i zákaznice. Nevadí jí to. Voní lépe než muži. A nejsou tak lakomé. Také se však stydí, ačkoli chtějí jen objetí, opatrné doteky, možná trochu lechtání, zatímco muži se většinou ani za mák nehanbí, halasí a jsou brutální jako zděšený dobytek před porážkou.

Žena postává v příšeří u lojové svíčky. Zašeptá: „Ukažte mi ňadra.“

Anna není hloupá. „Bude to osm šilinků.“

„Dostanete pět říšských tolarů,“ řekne žena. Opět šeptá.

Pět říšských tolarů. To je celé jmění. To jim hodně pomůže s další splátkou za hostinec. „Nechci, abyste mi roztrhala šaty,“ oznámí Anna a vzpomíná, jak si minule jeden bohatý zákazník myslel, že bude moct dělat, co se mu zlíbí.

„Toho se nemusíte bát.“

Anna povolí korzet a stáhne si ramínka šatů přes ramena, aby se ňadra vyhoupla ven. Žena si ji prohlíží. Přeměřuje ji očima, její pas a hlavně poprsí,

jako když na dobytčím trhu na Mikulášském náměstí řezník poměřuje kravská vemena.

„Půjdete se mnou dolů do bryčky, stojí za rohem.“

„Nemůžu. Bohužel, paní. Je příliš...“

Žena jí položí ukazováček na rty a tím ji přeruší. „Peníze dostanete tam.“

„Někdo na mě čeká.“ Anna se obvykle takhle nevymlouvá. Ale žena ji určitě pochopí, porozumí její situaci.

„Zaplatím víc, když se mnou půjdete,“ neznámá ukáže Anně pravou bankovku. Nikdy dřív jí nikdo nezaplatil bankovkou, tedy kromě toho Francouze. „Bude vaše, když půjdete se mnou,“ zašeptá velmi blízko u ucha vlahý hlas.

Anna má chuť se nechat zlákat, peníze potřebují. Podívá se směrem k sestřině cimře, kde spí Marjánka a Molly ji hlídá. Anna a Molly si daly slib, neporušitelný slib: Nikdy se zákazníkem nepůjdou na ulici. Nikdy. V ulicích hlavního města se prostitutkám stávají příšerné věci, a hlídače ani policii to nezajímá. Zabít šlapku nevádí. Tady v domě se ženy hlídají navzájem. Na výkřik o pomoc se reaguje.

„Je mi líto,“ zašeptá Anna. „Nemůžu. Nesmím.“

Žena odvrátí zrak, zlobí se. „Tak pokračuj,“ přikáže a ukáže na Annina prsa.

Anna rozváže korzet a stáhne spodničky. Posadí se na postel tak, jak se to líbí většině mužů. S napůl roztaženými nohama a řadra lehce podepřená pažemi tak, aby se o sebe opírala jako dva násoskové táhnoucí se po Vrančí.

Žena si sedne, hřbetem ruky přejeđe po Annině levém prsu. „Jak stará jsou tvoje prsa?“

Nejdřív je Anna zmatená. Jsou prsa jinak stará než tělo, které je nosí? Pravda, vyraší později, dalo by se říct, že oproti tělu mají zpoždění, takhle to žena myslí?

„Je mi dvacet osm,“ odpoví Anna, vzdává odčítání dvanácti a půl let od svého dosavadního věku, čímž by zjistila přesnější věk svých řader.

Žena si stáhne šátek, uhladí vlasy a cosi hledá v kabelce. „Zajímáte se o parfémy? Líbí se vám ten můj?“

Natáhne ruku s šátkem k Anně a pokývne. Ne stylem *Poslužte si*, ale *Mu-síte*. Voní to slabě, slabounce, sladce a zároveň nakysle, jako med smíchaný s čímsi nechutným, možná velrybím tukem.

„Zvláštní puch,“ řekne Anna.

„Říkám tomu andělský dech. Pochází od černých divochů ze Západní Indie.“

Anna zaboří do látky nos.

„Necítím...“

Žena jí rukou zatlačí na zátylek a přitiskne šátek na nos. Proč je ten parfém tak důležitý? Anna lapá po dechu a cítí, jak jí mravenčí kolonie putuje plícemi. Nebo něco podobného. Chce zavolat Molly nebo někoho jiného, kohokoli, ale vtom to přijde, už neovládá své tělo ani hlas.

Ženina tvář zmizí jako knot v plameni.

KAPITOLA 2

„Je maminka doma?“ ptá se napůl spící Marjánka.

Používají zdrobnělinu jména, protože je malá. Na svůj věk drobná kvůli nedostatku jídla a po neduživém otci, který už není součástí Annina a dceřina života. A také proto, že v nevěstinci žije další, velká Mariana, nepříjemná mrcha přezdívaná Prašivá Marjánka.

„Za chvíli,“ odpoví Molly a vyhlíží ponocného. Musí být kolem desáté. Anna by měla mít odpracováno, už před drahnou dobou. Poté co zaplatily zálohu na Jidášovo doupě, začala brát víc zákazníků. Molly by jich také měla brát víc, ačkoli Anna jí ustavičně opakuje, že nemusí. Anna tvrdí, že Molly to dává zabrat víc než jí. Starší sestry zvládnou víc než ty narozené později, říkává. Molly moc dobře ví, že Anna lže. Vždyť Anna už má Marjánku, o kterou se musí postarat. Molly rovněž přiloží ruku k dílu. Zítra do komůrky pustí o jednoho, dva muže víc, svou duši zamkne uvnitř, kam k ní neproniknou. Jinak se ona, Anna a Marjánka nikdy nedostanou pryč, pryč z nevěstince s maštalí v druhém patře, pryč od věčného smradu sraček, zhýralosti a zvratků.

„Teto?“

Molly se podívá na malou, která si napůl sedla. „Copak?“ zeptá se.

„Teď mi musíš odpovědět upřímně.“ Marjánka na ni upírá oči, kterým Molly nedokáže lhát.

„Upřímně, slibuju. A upřímně řečeno, ty máš spát.“

Marjánka si připravuje otázku, dává si načas, Molly vidí, jak se hlavička namáhá, aby našla správná slova. Čekání využije na úpravu vlasů, má je

zacuchané a nepěkné, mužům se na ní líbí nejvíc, ale stále jsou zacuchané a příšerné. Smotá si je do drdolu, který propíchne jehlicí. Jehlici dostala od Anny a ta ji získala od čínského námořníka s problémy tam dole. Anna odmítla přijmout platbu, dokud se to Číňanovi nepodaří, a místo toho jí Číňan dal jehlici, dlouhou a plochou, ale užší než sekáček na led, a červenou a černou jako vojenské uniformy. Anna tvrdila, že jehlice může Molly jednou zachránit život. Děvka je nahá a nemá se čím bránit, ale takhle Molly vždy skrývala ve vlasech překvapení, je to její šavle prostitutek, jak jí říkala Anna.

„Tak povídej, ty malá šmodrcho,“ řekne Molly. „Musíš spát.“

„A odpovíš upřímně?“ Marjanka ji skepticky pozoruje.

„Ano, upřímně. A rychle.“

„Žijou princezny? Jako doopravdy?“

Molly se usměje, sedne si na pelest, do zadku ji píchá sláma. Odhrne z Marjancina čela vlásy, snaží se světlounké kadeře přimět, aby zůstaly za oušky. Mrzí ji, že Marjanka nikdy pořádně město neviděla. Drží ji uvnitř nebo na dvoře, proti dětem nevěstek král v posledních letech tvrdě zakročil. Minulý měsíc odvedli dvě Kareniny děti, Molly si pamatuje, jak Karen ječela a vrhla se na královského fojta a vojáky, chtěla své děti zpět. Už je poslali z města pryč, někdo říkal, že se dostaly na statky u Sorø, kde takové děti posluhují.

„Ano, Marjanko, princezny jsou. A teď už spi.“

„Viděla jsi je?“

„Viděla,“ odpoví Molly. A nelže. V ulicích viděla jeden ze zlatých zámeckých kočárů a za bílými záclonkami tvář, oči, které na ni s úžasem zíraly. Opravdu může člověk žít tak bídně? To říkaly princezniny oči. Ne, chtěla Molly odpovědět. Nemůže. Ale takhle to dopadne, když je člověk chudý a zamiluje se do nesprávného muže. Milovat je nebezpečné. Nejnebezpečnější, co člověk může udělat. Je to jako položit krk pod nabroušenou sekeru a užívat si výhledu. Je nádherný, ale dřív nebo později to zabolí. Molly to ví. Chce to pošeptat Marjance. Aby to věděla i ona. A dávala na sebe pozor. Na muže si člověk musí dávat pozor. Muži jsou nebezpeční, nejnebezpečnější na světě, zamiluješ se a opustí tě, dopadneš stejně jako Molly. Pak nemáš na výběr a musíš z vesnice odejít. Nikdo tě nechce, když jsi použitá a zavržená. Potom jsi zajímavá už jen pro námořníky a projíždějící vojáky, podvodníky a šejdíře s pár drobnými v kapse, podivínské ubožáky se zkaženými zuby a studenty s úchylnými fantaziemi. Jako ten básník. Andersen. Molly říkala Anně, aby

si na něho dávala pozor. Podobní muži jsou ti nejnebezpečnější. Molly si pamatuje jednoho kluka z Onsevigu, nejdřív začal řezat do zvířat, potom ho napadlo zlámat kosovi křídla. A jednoho dne ho přistihli, že zmlátil holku z vedlejší vsi, po celém těle měla modřiny, paže přeražené. Takhle je to i s tím pisálkem. Zatím si vystačí se stříháním do papíru. Ale brzy, možná za měsíc nebo za příštího úplňku, dojde na víc, tak to prostě chodí. Požádal i Molly, aby mu stála modelem pro ty jeho praštěné vystřihovánky, ale ona ho rázně odmítla. Nesnáší duševně choré, to raději idiotského dveřníka než domýšlivého básníka.

Molly pomůže Marjánce dopít teplé pivo. Děvčátko hladově hltá. Ve vesnici na Lollandu se dala pít voda, to tady nejde, tady všichni, děti i dospělí, pijí mléko s pálenkou nebo vlažné pivo.

„Dobrou noc, blázínku.“ Molly se dívá, jak se dívka choulí na slámě jako vychrtlé kůzlátko. Příliš vychrtlé. Musejí z téhle díry vypadnout. Pokud – nebo až – budou mít vlastní hostinec, budou si moci dovolit do polévky víc vepřového. A nebudou se muset bát královského fojta a Marjánku schovávat v truhle pod postelí jako tajnou panenku.

Vtom slyší ponocného. *Odbila jedenáctá hodina, všude panuje klid*, překřikuje ržání neklidného koně a opilce Ottu, který prozpěvuje dole v putyce. Jedenáct, už tolik? Anna nikdy nepracuje tak dlouho do noci.

Molly vstane a poslouchá u dveří. Annina komůrka je na konci chodby, na stejném patře.

Co když natrefila na zoufalého starého mládence s posledním šilinkem v kapse? Je polovina měsíce – to není doba, kdy námezdní dělníci, tovaryši a čeledíni ze statků mívají hluboko do kapsy. Koncem měsíce se někdy snaží o ceně smlouvat, plácají nesmysly a těžko se zvládají. Anna s tím obvykle problémy nemívá. K zákazníkům přistupuje pragmaticky.

Ze začátku, když malá spala, Molly často žádala Annu o radu a pomoc, vyptávala se na všechno, na co se začínající nevěstka může zeptat zkušené. Dnes chápe, že se ptala na samé hlouposti. Co mají muži rádi a proč se jim tak líbí, když je člověk všude líže. Anna odpovídala na otázky, ale Molly byla čím dál zvědavější, téměř až ctižádostivě chtěla vědět a chápat víc. Po pár měsících Molly zjistila, že starší sestra není žádná obzvlášť šikovná děvka. Měla bujně poprsí, hlavně po porodu malé. A ňadra byla Anniným prokletím i požehnáním. Bez nich by možná byla nejchudší šlapkou v domě, ano, dokonce

ve městě. Bez nich by všechny tři před třemi zimami, kdy Molly přišla o práci pomocné ošetřovatelky ve špitále, umřely hladu. I Molly se musela naučit řemeslu. Bylo to zatracené řemeslo, ale řemeslo jako každé jiné, například od bednářského se moc nelišilo. Čím šikovnější holka je, tím rychleji je kunčaft uspokojený a zmizí ve dveřích. K ostatním prostitutkám si Molly chodila pro rady. Jak ho držíte? Má to rudé péro tahat jako vemen o při dojení, nebo spíš leštit jako svícen? A jak pusou? Jak zabránit otěhotnění, má si ji potřít slabým pivem nebo krémem na boty od ševce, tak jak to říkala Salomína, dva prsty s krémem zavést dovnitř ráno, než se člověk pustí do práce, a opakovat po šichtě, aby nemusela chodit s outěžkem?

Později, po několika měsících, to byla Molly, kdo učil Annu, jak kunčafy ošulit, jak se oblékat, aby své vnady prodala co nejlépe, a jaké zákaznky přijímat. Štěstí se trochu otočilo, ale opravdu jen trochu. Malá rostla, začala chodit, narostly jí zoubky, říkala máma a teta a dokázala sténat, že to znělo jako opilý kapitán, Molly a Anna se chechtaly a krávy nahoře začaly bučet.

Molly vklouzne do bílého zamlženého snu a prudce se probudí, když zvony z holmenského kostela začnou odbíjet půlnoc. Vstane a přitiskne ucho ke dveřím na chodbu.

Ticho. Anna už musela skončit.

Znovu jí na páteři vyrazí ledový pot. Něco je špatně. Co když ten Andersen použil své nůžky na něco jiného než na stříhání papíru? Rychlý pohled na dívku, něco ji zcela pohltilo, víčka se jí chvějí jako kupka sena prolezlá myšmi.

Molly musí odejít, jen na okamžik.

Je na chodbě, proběhne kolem Lízavé Fie, hubené jako lunt, která klečí mezi nohama nějakého vojáka. Sofie si potrhala rozkrok, když ven tlačila mrtvá dvojčata, praskl jí řitní otvor a svaly srostly nakřivo. Teď si může vydělávat jen pusou. Molly rychle zajde za roh k Annině světnici. Párkrát zaklepe, opatrně.

„Anno,“ řekne tiše pro případ, že by Anna usnula v náruči zákazníka. Může se to stát. Touhle dobou bývá sestra většinou vyčerpaná.

Žádná odpověď.

Otevře dveře. Stačí pohled na prázdnou postel v prázdném kamrlíku a okamžitě zneklidní. Pustí kliku a rozběhne se chodbou kolem Sofie a vojáka. Najednou se zastaví a vrátí se k Sofiiným otevřeným dveřím. „Neviděla jsi Annu?“ ptá se. „Sofie, kde je Anna?“

Sofie se vymotá z vojákových kalhot, mokrá kolem úst. „Co?“ zahuhňá.

„Odpověz mi, ženská, je to důležité, kde je Anna?“

Voják se zmateně a našťavaně vrtí, ale ztratil schopnost mluvit.

„Co?“ zopakuje Sofie. Musela toho vypít víc než její zákazník.

„Hergot,“ Molly spěchá po schodech a ven na ulici.

Pátrá po Anniných světlých vlasech, které obvykle mívá stažené do uzlu. Dívá se i po básníkovi. Andersenovi. Na ulicích je však spousta lidí, i takhle pozdě v noci, v téhle části města nikdy není klid, a ve tmě Molly těžko lidi rozeznává. Protáhne se kolem bezrukého žebráka, podél putyky, kde probíhá bitka, mladík křičí, protože má zlomený nos. Pekař točí hůlkou s preclíky. Za ním vzplál sud s pálenkou. Stařec řve na blázna, který mu ukradl hodinky. Kráva bučí. Molly zabočí do Vinařské uličky. Skupinka námořníků s měkkými čapkami tančí dokola.

Vpředu zahlédne ponocného a doběhne ho.

Muž se tváří zaneprázdněně a unaveně, ale krátce jí pokývne, pak si však všimne, že je prostitutka, a zrychlí.

„Musíte mi pomoci,“ řekne Molly.

„Mluv, ženská, spěchám do Admirálské, někdo se tam oběsil.“

„Nevím, co... Moje sestra zmizela, ona je... zmizela s jedním pánem. Po-divínem.“

„Takových jsou mraky. Je nevěstka jako ty?“

„Ano, ano, ale ona není jako...“

„Tak to se určitě objeví, až si chlapi půjdou dáchnout.“

„Ne, tak to není, cítím...“

Ponocný je ovšem příliš rychlý a mizí za koňským povozem s páchnoucími hovězími kůžemi. Molly si zacpe nos a rozhlédne se.

„Anno,“ zakřičí, když zahlédne mizet v proluce za Hotelem du Nord světlovlasou hlavu. „Anno!“

Proluka je plná dřevěných beden, trámů a sudů. Někdo tady nechal rozbitý žebříňák. Není tady žádná lampa, trocha světla sem dopadá z blízkých oken. Popojde dál. Ve tmě nezřetelně rozpoznává několik propletených dvojic, vzrušené tváře, odhalená nadra a ramena, pár chlupatých zadnic, muže zahrabané pod spodničkami.

Spatří muže v černém kabátu, sklání se nad zelenými šaty.

„Anno?“ zeptá se a muže odstrčí, aby na ženu viděla.

„Vypadni, krávo,“ řekne muž, jeho zuby jsou krvavě rudé.

Žena k ní jen vzhledne. Není to Anna.

Molly vycouvá z proluky. Sleduje dav lidí, naslouchá hluku města a chaosu. Městské brány jsou na noc zavřené, Kodaň je vězením, bez správných dokumentů se nikdo nedostane ven ani dovnitř. Takhle ale Annu nikdy nenajde. Počet proluk, sklepení, zadních dvorků, uliček a ulic, kde by mohla zmizet, je příliš velký. Není to jako doma v Onsevigu, kde není vydlážděná ani jedna ulice a hostinec zavírá před západem slunce. A kde člověk vždy ví, kde jsou ostatní. Vzpomene si na Marjánku a chvátá zpátky. Dolů po Vrančí, nahoru do prvního patra, kolem Sofie a vojáka.

Dívka pořád spí. Naštěstí. Klidně oddechuje, bezstarostná, nic netuší o matčině zmizení. Ach, Molly se sevře žaludek, něco je hodně špatně.

Anna by nikdy na Marjánku nezapomněla, nezapomněla by na Molly. V tuhle hodinu by nikdy nešla na ulici, ani kvůli tomu, aby natrefila na ještě jednoho zákazníka, vykouřila trochu tabáku nebo si dala sklenku něčeho ostřejšího. A Sofie by navíc Annu viděla, kdyby ji ten básník někam táhl proti její vůli.

Pokud však Anna neodešla hlavním vchodem, tak kudy? Molly se podívá nahoru do schodů. Kravská maštal? Vyloučeno. Přesto Molly do druhého patra vyběhne. Dveře do maštale jsou otevřené, to většinou nikdy nebývají, majitel domu, pan Müller, se bojí, že prostitutky kradou mléko z vemen. Jedna ze tří zdejších krav se na ni unaveně a odevzdaně podívá. Dvířka ve štítu jsou rozvalená, kladka, kterou pan Müller používá k vytahování a spouštění krav, se používala, Molly vidí, že velký hák není vytažený nahoru jako obvykle. Projde kolem krav k otvoru ve štítu. Dole, na konci lana, visí hák s příslušnými popruhy, jež Müller upíná kolem krav, když se vytahují nahoru nebo dolů na porážku nebo vyměňují za pozemek na Amageru. Tudy ten básník, Andersen, dostal Annu dolů? Ne, nepřipadá v úvahu, proč by někdo Annu unášel? Molly se obrátí a všimne si stop ve staré podestýlce. Zná je, dvě přesně stejné stopy se tvořily ve špíně na kuchyňské podlaze, když ona a Anna jako děti tahaly jejich namol opilého otce večer do postele.

Vtom jí to dojde. Jako rána do srdce. Že se stalo něco hrozného. Strašlivý zločin.

Že Anna je mrtvá. Že Marjánčina matka je mrtvá.

Že Mollyina jediná naděje byla zavražděna.

KAPITOLA 3

Něco chybí.

To je první, co Annu napadne, jakmile se probere. Vzápětí si uvědomí, že hlava se jí snad rozskočí bolestí. Za očima ji píchá, v ústech se jí hromadí krev.

Myslela si, že leží, ale sotva otevře oči, všechno je vzhůru nohama. Visí hlavou dolů, pohupuje se ze strany na stranu jako srdce v kostelním zvonu. Ruce svázané za zády, pevně, ramena málem vykloubená. Celé tělo křičí, je oteklé a rozbité. Anna zkusí zavolat o pomoc, ale zvuk utlumí látka, kterou jí někdo nacpal do úst a zavázal za krkem. Zkusí to znovu, nejhlasitěji, jak dokáže.

Místnost je dlouhá. Má vysoký strop. Nahoře je uvázaný provaz, provaz, na němž visí hlavou dolů. U všech stěn stojí sudy a pytle. Před ní je otevřená brána, velká vrata do nebe, tmavě modrého a zářícího hvězdami. Vytuší moře probleskující pod měsícem a velkou loď s napnutými plachtami.

Je jí zima, ačkoli v pozdním létě jim počasí prozatím přeje.

Kdosi stoupá po schodech.

Siluenta na pozadí nočního světla nad mořem.

Je to žena, ta, která Annu navštívila. Je tak krásná, tak vznešená, nese porcelánovou misku se zvláštním modrým vzorem. Na misce leží dva úzké nože, takové, co řezníci používají při rozřezávání velkých flákot masa na menší kusy. Nože se k ženě, světlým letním šatům a milému pohledu nehodí. Posadí se před Annu a zahledí se jí do očí.

„Budete nádherná. Budete úplně první. Jak to říká Schneider, svět si musíme utvářet sami,“ šeptá a pohladí Annino ňadro.

Anna se snaží to pochopit, toho Schneidera nezná, chce jen prosit o život, kvůli dcerce. Vychází z ní však jen zoufalé zvuky zdušené látkou. Žena se zhluboka nadechne, vybere si nůž a vstane. Anna se zkouší vyprostit, je to marné. Pak to ucítí, ječí, tělo sténá, žena do ní bodá hlouběji, hned u řádra. Anna se chce podívat dolů, tedy vlastně nahoru, na své tělo, ale do tváře jí steče vlastní krev.

„Soucit je nanic,“ řekne žena. Jako by snad váhala, překvapená pohledem na Annino bledé tělo, možná by ji šlo přemluvit, aby se vzpamatovala, uvědomila si, že je to šílený nápad. „Soucit je nanic, je to zkáza lidstva,“ zopakuje. Anna řve, řve do látky, řve a pláče, protože žena do ní opět řeže. Anna se dívá dolů na podlahu. Leží tam černé zrcadlo, kulaté zrcadlo. Vidí svou vlastní tvář, téměř odtrženou od těla, visící uprostřed černého zrcadla jako strašidlo. Jen do chvíle, dokud do zrcadla nedopadne kapka, jež ho rozvlní. Není to zrcadlo, je to kulatá krvavá kaluž.

KAPITOLA 4

Pod okny se něco děje. Něco, co je zajímavější než předčítání Hanse Christiana, většina noblesních pánů se již zahleděla směrem k ulici.

Hans Christian si odkašle, pokračuje ve čtení. „V pátek sedmého března jsem se probudil kolem půlnoci a dlouhé hodiny až do rána nemohl usnout...“

„My máme naopak co dělat, abychom neusnuli, Andersene,“ zakřičí kdosi ze zadních řad.

Výbuch smíchu asi padesáti mužů ve velkém sále.

Pouze Edvard Collin je mladší než Hans Christian, kterému je dvacet devět a půl. Ostatní v sále jsou zralí muži z lepší společnosti, lékaři, profesori a obchodníci. Když Hans Christian před více než patnácti lety dorazil do města, mnoho z nich mu přispělo malým milodarem. Obzvláště rodina Collinových mu pomohla, hodný Edvard a jeho obdivuhodný otec, který se ho ujal jako zatoulaného tvora, zaběhlé kočky nebo psa, jehož páníček zemřel. A v tom byl právě ten problém. Přijali ho k sobě jako čtrnáctiletého, plného mladistvé síly, naděje žila. Teď však síly vyprchaly, naděje zmizela, došla jim trpělivost. Je to znát. Jeho výpravná divadelní hra *Anežka a vodník* zcela propadla, naprosté fiasko, kritici ji ztrhali, Monrad, nejnahněvanější recenzent s nejsilnějším hlasem, nazval ten kus „nezdařenou snahou o hloubku“. Cesťou z Itálie Hans Christian přísahal, že přestane snít o dráze spisovatele, dá vale nekonečné marnosti.

Hans Christian cítí, jak mu z vlasů stéká na čelo kapka potu. Pokračuje ve čtení, copak může jinak? „Vydali jsme se nahoru ke zřícenině Tiberiovy vily,“

předčítá a zvedne ruku, předvádí, jak se velkolepé ruiny tyčily k italskému nebi. Stejně to nepomůže. Nejméně polovina publika se nahrnula k oknům salonu a dívá se dolů na ulici, zaujatá tím, co se tam děje, ačkoli je to jen cinkání podkov po dlažebních kostkách, nejobyčejnější ze všech městských zvuků, dokonce ani takové banalitě nedokáže on konkurovat.

Přejede očima text, svůj cestopis z Itálie. Moc se mu nechce, ale musí předčítání dokončit. Čeká ho nepatrný honorář, a on peníze potřebuje, zaplatí jimi nájem. Jinak řečeno: říkají tomu honorář, aby neztratil tvář, ale ve skutečnosti jde o skrytou almužnu. Ví to on, ví to každý z dnešní společnosti. Zadívá se do očí Edvardovi, soucit za podrážděným pohledem. Edvard je jako můj bratr, říkává obvykle, aby všechny uklidnil. Edvard je však víc, cosi důležitějšího, cosi zásadnějšího.

Po návratu z Itálie – a kvůli nedávnému výprasku v podobě slov recenzentů – Edvard navrhl Hansi Christianovi, aby začal psát pro děti. Ty přece milují příběhy, prohlásil Edvard. Přítel to nepochybně myslel dobře, ale Hans Christian slyšel něco jiného. Slyšel pravdu, kritiku zabalenou do přátelské rady. Když nezvládne psát pro dospělé, zbývají jen děti. Hans Christian však nemá děti ani trochu rád, nelíbí se mu jejich neskrývaná zášť a divoká povaha a věčné strkání prstíků kamkoli je mu hluboce proti srsti. Ani jako dítě neměl děti rád, ano, ve škole se nejraději držel učitele za ruku. Ne, rozhodnuto. Nic takového nikdy psát nebude. To se raději vrátí domů do Odense, raději vše vzdá, zmizí. S jeho otcem to dopadlo stejně. Snil o něčem jiném, byl chytrý, na ševce až příliš chytrý, ale nikdy se ničím jiným nestal.

S výjimkou Edvarda jsou oči všech teď upřeny na ulici, kde u vnější zdi měšťánského domu Collinových zastavil koňský povoz. V průzračném vzduchu je slyšet řehtání koní. Hans Christian se otočí k oknu a spatří konstábla vcházejícího do vrat.

Kdesi v dálce se ozývá realita, tvrdě buší na dveře. Otevrou se. V tuhle chvíli nemá smysl předčítat, musí počkat, všichni slyší autoritativní kroky ve vstupní hale, po schodišti do prvního patra, oči všech se odvracejí od okna ke dveřím do salonu.

Prudce se rozletí. Vejde policista v černém klobouku.

„Hansi Christiane Andersene,“ řekne a všichni přihlízející okamžitě přelétnou pohledem z něj na Hanse Christiana, stejně jako když při hraní kuželek člověk sleduje vrženou kouli.

Strážník se dere mumlajícím publikem, jež ustupuje stranou a dychtivě pozoruje, jak se drama vyvine. Nakonec dojde před Hanse Christiana, který stále sedí na místě a svírá své papíry.

Hans Christian polkne slinu, zadívá se do svého cestopisu z Itálie, potom na Edvarda, který nechápavě krčí rameny. Bylo to tak hrozné, že musí být zatčen?

„Jste Hans Christian Andersen?“ řekne zakulacený konstábl a položí ruku na obušek na opasku. Je zřejmě stejný jako ostatní strážníci, s nimiž měl v Kodani, kde se pro pořádné facky, rány obuškem a tvrdé zacházení nejde daleko, už tu čest. V Odense byli policisté jiní, přátelštější, téměř až užaslí, když se člověk dokázal ozvat. „Odpovězte, člověče,“ zařve konstábl.

„Ano.“

„Tak půjdete se mnou.“ Popadne ho za paži.

Hans Christian se znovu podívá na Edvarda. „Opravdu to bylo tak mizerné?“ zeptá se.

Edvard popojde vpřed. „Dobrý muži, o co jde?“

Zdá se, že strážník Edvarda Collina poznává, a ihned zadrženého pustí. Další žalostné svědectví o tom, že Hans Christian se nachází na dně společnosti. Člověk se k němu může chovat jako k ušmudlanému klukovi z ulice, jednomu z těch, co se poflakuje u městských bran v honbě za zbožím spadlým z přeplněných sedláckých vozů.

„Je to rozkaz policejního velitele, pane Colline,“ odvětlí policista. „Chce s Andersenem mluvit.“

„O čem?“ zeptá se Hans Christian, dolní ret se mu chvěje, myšlenky pádí ve snaze srovnat si všechno v hlavě. Provedl něco, napsal něco špatně, do slechl se někdo něco o tom, co si píše jen do svého deníku?

„O čem?“ zopakuje Edvard a v publiku zašumí. „Co chce Cosmus Bræstrup panu Andersenovi?“

Strážník je celý nesvůj. „Omlouvám se, prostě jsem dostal rozkaz od policejního velitele. Pan Andersen musí se mnou.“

Hans Christian vykottá rozpačitý protest, nechce, nikam nechce. Skutečně ho odvedou? Jako zlobivé děcko? Nenadálá vzpomínka: na jeden jediný den, kdy pracoval v textilce v Odense. Zocelení dělníci tvrdili, že je dívka, panna, chtěli vidět jeho pohlaví, ponížit ho, křičel, když mu stáhli kalhoty, obnažili ho před všemi ostatními chlapci z továrny. Tenkrát běžel domů

k matce, slíbila mu, že se do textilky vracet nemusí. Teď potřebuje to samé. Utéct, zmizet.

„Teď se to nehodí, nemohu opustit své publikum.“

„Policejní velitel nečeká. Odchod,“ prohlásí strážník a znovu ho uchopí za paži, zvedne ho ze židle a táhne pryč.

Publikum ustupuje stranou, dospělí muži, zralí muži, dívají se na něho, nakrucují si kníry, jeden z nich mhouří oko za monoklem. Hans Christian se vyhýbá jejich pohledům, klopí zrak k podlaze, když je vyváděn z místnosti.

Jako odporný zločinec.

Třeba ho vykáží z Kodaně, vyhodí? U paty schodiště stojí služka s jeho kabátem. Konstábl nedokáže skrýt své opovržení. V rukávu je díra. Kabát je navíc na tuhle roční dobu příliš tlustý, ale Hans Christian si od loňské zimy nemohl dovolit koupit nový.

„Snad mi můžete něco říct, ne? Přihodilo se něco někomu, koho znám?“ ptá se. Projdou dvorem, krásným dvorem se žlutnoucími stromy před domem Collinových, a ven na ulici. Na kozlíku policejního vozu sedí postarší vozka. Nahoře v oknech stojí muži a vše sledují, poslední akt tragédie o Andersenovi. Jakmile oba nasednou, strážník pokyne kočímu a rozjedou se Norskou ulicí a přes Nové královské tržiště, málem srazí dva toulavé psy.

„Neměli jsme jet do budovy soudu?“ vyzvídá Hans Christian.

„Policejní velitel je na místě činu,“ zakřičí mladý konstábl.

Místo činu? Hansi Christianovi nedávají ta slova smysl, zahledí se na náměstí na ženy s malými slunečníky a vyšňořené děti v kloboucích. Jedou dolů, k Holmenskému kanálu. Přivítá je zápach. Tenhle úsek kanálu je hnojištěm celého města, místem, kde se hromadí všechno snědené, vypité, použité, vyhozené a shnilé. Všechno, co proteklo stokou, skončí tady, někdy ke všeobecnému pobavení, ale většinou je místo považováno za městskou ostudu. Obzvláště v pozdní letní den jako ten dnešní, kdy vše unášené proudem vyvolává hořkou vzpomínku na to, co kdysi existovalo. Hans Christian si musí zacpat nos, ale policisté si toho nevšímají.

U kanálu se to lidmi jen hemží. Neklidně podupávající velcí kluci, mladé ženy v šálech, malířský učeďník s pocákaným obličejem, pár trhovců se slepicemi a husami v klíčkách, věčný boj Kodaňanů o trochu výdělků. Od státního bankrotu se všechno zhoršilo, musí se pracovat dvakrát víc, aby člověk vydělal třikrát méně.

Dole u vody se děje něco, co si získalo všeobecnou pozornost, ale když povoz vjede do davu, lidé se rozestoupí a nechají strážníka a Hanse Christiana vystoupit. Do Hanse Christiana strkají ze všech stran, a on ho najednou vidí, impozantní postavu na staré bedně od ovoce, provizorním podstavci.

To musí být policejní velitel, Cosmus Bræstrup, hrdý postoj a boty naleštěné, tmavé vlasy rozčepýřené, protože si právě sundal helmu, a nos jako jestřáb.

Mladý konstábl postrčí Hanse Christiana dopředu. Hans Christian se dívá, kde nechal tesař díru, po skulině v davu, kterou by se mohl vytratit a ztratit se v městském mraveništi. Nic neprovedl, není to spravedlivé, ale stojí na samém okraji kanálu a utéct není kudy.

„To je on, to je on,“ ozve se z davu. Ženský hlas prořízne spoustu výkřiků a zvuků města. Hlas přinutí Hanse Christiana se otočit. Zná ten hlas. Zná i tvář, možná s ní i jednou mluvil. Je to sestra prostitutky. Lícni kosti jsou vystouplejší a brada větší, ale oči v obličejí rozzlobené, asi dvacetileté dívky jsou stejné. Zpod laciného klobouku padá záplava rusých vlasů dolů na prsa, šaty rozepnuté a díky chybějícímu knoflíčku vyzývavé, a spodničky ucourané a postříkané několikadenním blátem.

Oči mu připomenou pohled, který mu věnovala, když chtěl z papíru vystříhnout její tvář a tělo. Byl plný znechucení a pohrdání. Ne, jen ať se sebere a vypadne, odnese si své úchylnosti. Tohle všechno toho večera říkal její pohled. A teď říká takřka to samé. Ale má za to být zatčen?

„To je ten, co vystřihuje z papíru. Udělal to on,“ zaječí sestra a opět na něj ukáže.

Policejní velitel se obrátí a podívá se na Hanse Christiana.

„Nic jsem neudělal,“ řekne Hans Christian. „Musí to být nějaké nedorozumění.“

„Nedorozumění? Viděli vás, vás si nikdo nesplete.“ Cosmus Bræstrup seskočí z bedny na ovoce a zdá se, že si Hanse Christiana přeměřuje zkušeným okem.

„Viděli? Mohl jsem být viděn na mnoha různých místech,“ Hans Christian cítí, že žena na něho stále ukazuje prstem.

Pozornost policejního velitele se znovu obrátí ke kanálu. „Vytáhněte ji na břeh,“ zařve netrpělivě.

Hans Christian nejdřív neví, po kom to chce ani o kom je řeč. Pak si všimne zvláštní lodi s kladkostrojem, jakýmsi jeřábem tyčícím se nad vodou, který

cosi zvedá na nábřeží. Jako volavka, když z bahna tahá bránícího se úhoře. Dva muži křičí, obsluhují kladku, která se kývá ze strany na stranu. Vtom to Hans Christian spatří. Mrtvolu ženy ve vodě. Její tvář není moc vidět, ale stačí to k tomu, aby prostitutka a policie dospěli k závěru, o koho jde. Mrtvola se zřejmě za něco zachytila. Další muž se nahne přes zábradlí a seká do nějakého lana. Když sekera najednou lano přetne, celá loď se zhoupne a mrtvá žena prudce vyletí k nebi.

Lůza na nábřeží zahučí.

Na konci černého lana kladkostroje visí bytost. Krásná žena se zavřenýma očima. Je umazaná od špinavé vody z kanálu, výkalů a hniloby, ale ve vlasech po ramena se blýskají mušle. Od pasu dolů se jí kolem nohou omotalo lano, řasy a roztrhané oblečení splývají v jedno. Stéká z ní voda. Horní polovina těla je bledá, avšak ozdobená zvláštním vzorem, jenž Hansi Christianovi připadá nádherný, dokud si neuvedomí, ano, dokud si všichni na nábřeží neuvedomí, že žena je pořezaná, zohavená a dočista mrtvá.

Ženský výkřik prořízne vzduch. Je to sestra. „Co to udělal, co to s mojí Annou udělal?“ kvílí, slova se utápějí v pláči. Hans Christian se zapotácí. Smutek, bolest, zdá se, jako by vítr zničehonic ochladl, foukal prudčeji.

„Povězte mi, pane Andersene, znáte tuhle ženu?“ Policejní velitel hovoří k Hansi Christianovi, ale řve svou otázku na celý dav. „Musíte se na ni podívat, abyste mi mohl odpovědět.“

Nepotřebuje se na ni dívat. Život básníka má jistou nevýhodu, zvláštním způsobem totiž vnímá nejrozličnější detaily, je vězněm krásy stejně, jako jsou jiní vězni náruživého temperamentu. Jakmile spatřil její zavřené oči, pihy rozesté jako hustý notový zápis, její ramena, boky, poznal ji.

„Koukněte se na ni, Andersene,“ burácí Cosmus Bræstrup, avšak rozkaz neznamená jen žádost, aby se podíval na mrtvou ženu. Nemá se na ni pouze kouknout, musí vidět, co spáchal. Hans Christian vzhledne, mrtvá Anna pořád visí nad špinavou vodou kanálu a muž u kladky přemýšlí, jak mrtvolu dostat na zem. Vtom něco uvidí, cosi, co není Anna. Je to ona. A není to ona. Jen málokdo zná její tělo tak dobře jako on, který ho opakovaně zvětčňoval v papíru. A něco se změnilo, nedokáže však říct co.

„Říkala jsem, že to byl on, je to úchyl,“ zasyčí zblízka sestra.

„Nikdy jsem se jí ani nedotkl,“ vyhrkne Hans Christian, slova málem ani nedořekne a dav už kejhá, vrčí a řve a stahuje se kolem něho, teď ještě víc

touží shodit ho do kanálu. Víc říct nestihne. Ucítí na obličeji cosi živého, plivanec, stéká mu po tváři, vidí bílou zuřivou pěnu kolem sestřiných úst.

„Prokletý vrahu,“ vříská, dokud se mezi ně nevklení policejní velitel.

„Odvedte si ho,“ přikáže Cosmus Bræstrup dvěma strážníkům.

Poslechnou. Nohy Hanse Christiana ovšem ne, odmítají vykročit. „Neudělal jsem nic špatného,“ šeptá, nyní už ho nesou, silná ruka v každém podpaží, bolí to, bolí, když ho hodí na podlahu koňského povozu a vylezou za ním. Slyší muže a ženy, dokonce i pár dětí, jak na něho řvou.

Hajzle, vrahu, zrůdo.

„Hlavu dolů,“ huláká kdosi a další hlasy se přidávají. „Hlavu dolů! Hlavu dolů!“

Lidé na něho řvou a zároveň se smějí. Je to divadlo, podívaná a on v roli padoucha. Hans Christian se posadí a zadívá se na tu chátru, sám neví proč, měl raději zůstat ležet. Přejede po sobě očima, až teď ucítí v kalhotách vlhké teplo.

Pláč začíná u rtů, jako vždy, z nespravedlnosti se mu roztřeše dolní ret, následují slzy. Proč se na něho Bůh hněvá? Co provedl, že si zasloužil tohle? Nikdy nechtěl nic jiného než zpívat to nejkrásnější, co se zpívat dá, psát to nejkrásnější, co se psát dá, tančit a bavit. Jak by na tom mohlo být něco zlého? Přece na počest Boha, nikoli svou vlastní, opustil jako čtrnáctiletý domov svého dětství a matčinu náruč, vydal se sám do Kodaně, aby textem a písněmi a tancem oslavil Stvořitele. A všechno, co vykonal, bylo odmítnuto. Tohle musí být poslední Boží pokárání, všechny naděje jsou pryč. Ponížení bylo právě dokonáno. Je úplné.

„Je konec, matko,“ šeptá a sklání hlavu, aby nikdo neviděl jeho ošklivou tvář. Tvář, které se po celý jeho život vysmívali, tvář, do níž křičeli, na niž plivali, již zesměšňovali, nad níž obraceli oči v sloup. A než týden skončí, obrázek jeho tváře se objeví v novinách pod titulkem *Mizerný básník odsouzen k smrti*, a zasvištění katova ostří na amagerském popravišti se již brzy stane poslední douškou vyřčenou k tomuto případu.

KAPITOLA 5

Do botanické zahrady chodí madam Kriegerová už celé měsíce. V klidném koutě pevně přivázala větev jabloně ke kmeni hlohu, oboje nařízla a nechala srůst. Když jí to Schneider popisoval, znělo to tajemně, magicky, ale teď to viděla na vlastní oči. Květ hlohu a jabloně roste na jednom kmeni. Ze dvou věcí se stala třetí. Jak říká Schneider: Nesmíme se bát vytvářet svět, jaký si přejeme.

Myšlenky madam Kriegerové se přesunou od hlohu k šátku.

Pořád nechápe, jak ho mohla u prostitutky zapomenout. Všechno bylo naplánované. Přesto pochybila. Stále si umí vybavit tu hrůzu, která se jí zmocnila, jakmile si uvědomila, že šátek zůstal v komůrce mrtvé dívky. Může ji prozradit. Všechno zničit. Iniciály na okraji modrého hedvábného šátku by mohly vést až k ní. Ne, klid, opakovala si stále dokola. Něco takového nebude nikoho zajímat. Mrtvola lehké ženské se nikdy nenajde. Odeslo ji to do moře. Když se mrtvola nenajde, není vlastně mrtvá. Pouze zmizela, tolik lidí se ztrácí. Hlavně tenhle typ holek. Odejdou z města, vytratí se, slehne se po nich zem.

Utrhne jablko a ukousne si. Není červené, je bledé, nezralé. Ale je to rozhodně jablko.

Jablko na větvi hlohu. Její experiment se podařil, Schneiderův svět se blíží. Nejdřív v maličkostech, nakonec všechno vytvoříme nanovo. Je to čas zázraků.

Něco ji přiměje, aby se na jablko podívala. Ze světlé dužiny trčí červ. Překousla ho. Snědla mu hlavičku.

Nakloní se nad keř a plive, plive, dokud křupavá, slaná pachut' nezmi-
zí. Otře si ústa a rozhlédne se. Botanická zahrada je hojně navštěvovaná,
obzvlášť na sklonku léta. Nad živými ploty vykukují slunečníky a cylindry,
dětský pláč mezi stromy. Poblíž stojí dvojice, žena zavěšená do svého partne-
ra, teď se dívají na jezírko s rybami, ale když kolem nich procházela, mužův
pohled na ní spočinul o něco déle, což jí však nevadilo. Právě naopak.

Hlasy jí říkají, že se něco stalo. U východu se strhl povyk. Muž v námoř-
nickém křídě, jiní ukazují. Je to zvědavost, co ji žene stejným směrem? Strach?

Madam Kriegerová opustí zahradu východem k Novému přístavu, a vmísí
se do proudu lidí mířících k Holmenskému kanálu. Všichni míří stejným
směrem, dav je rozrušený.

Kráčí s davem a v duchu si vše prochází: do vykřičeného domu ji nikdo
vcházet neviděl, na ulici se potulovala spousta opilců, se vstupem do domu
počkala do chvíle, kdy rvačka mezi dvěma Prusy a italským medvěďárem
upoutala pozornost všech. A ten západoindický lektvar zafungoval. Prosti-
tutku nebylo lehké odnést, byla těžká jako síť s úhoří. Po schodech nahoru,
skrz maštal se zápachem dobytka, který madam Kriegerová vždy nesnášela.
Alespoň že krávy moc nebučely, hloupá zvířata si vystačila s pár zvědavými
pohledy. Na konci nevelké maštale byla otevřená dvířka a madam Kriege-
rová spustila sebe i nevěstku dolů. Pak bezvládnou ženu odtáhla k trakaři
připravenému ve tmě a schovala ji pod zpuchřelé plátno. Celé to trvalo sot-
va deset minut. Nikdo ji neviděl vycházet ze zadního dvora a jet s trakařem
dolů po Hluboké a dál po Krákorské. Až když procházela kolem hlavní stráž-
nice, uvědomila si, že postrádá šátek. Šátek s jemným vyšívaným vzorem.

A iniciálami.

Povyk. Lidé se bouří, to je čím dál jasnější.

Přechází Nové královské tržiště, kolem ní chvátá skupina čeledínů. Ma-
dam Kriegerová projde kolem jarmarečnicka, který prodává králíky a loňskou
řepu, muž volá na syna, ten si drží čepici a běží ke kanálu. Co se děje, proč to
pozdvížení? Syn odpoví. U kanálu se něco stalo. Něco se tam našlo.

Najednou to madam slyší odevšad.

Něco. Mrtvola. Žena.

Slova neznějí pouze z jednoho místa, slyší je, jak se rozléhají mezi lidmi,
obchodníky, dvěma těsně vedle sebe jdoucími přítelkyněmi, jakýmisi starší-
mi pány v dostavníku.

Žena. Ve vodě.

Madam Kriegerová se nejprve chce vydat opačným směrem. Pryč. Ví, že žháří si s radostí zahřejí ruce nad ohněm, který založili. Že policie často najde zločince mezi nejzvědavějšími přihlížejícími. Ona se přiblížit nechce.

Zastaví se u otlýlé dámy, která z kufru prodává inkoust a husí brka. Zadívá se dolů ke kanálu. Nějací muži v lodi se snaží něco dostat na nábreží, pár biřiců odhání lidi. Mladí lidé se naklánějí nad vodu, aby lépe viděli. Vzrušení se nedá přehlédnout, policejní velitel se nad davem téměř až vznáší, komanduje své muže a nechává na nábreží dovézt káru, tu tlačí dvě ošetřovatelky z nemocnice, jedna z nich v černém hábitu jeptišky.

Jestli chce madam Kriegerová přece jen něco uvidět, musí až ke kanálu, od sud vidí jen záda davu. Třeba to není ani trochu nebezpečné. Možná je mnohem nápadnější, pokud se jako jediná nezajímá o to, co se děje, o podivný rozruch, jenž se podél nábreží šíří jako požár. A proč by si někdo měl hned myslet nebo tvrdit, že ona, mladá líbezná žena z dobré rodiny, s tím má něco společného?

Jeřáb s hákem skřípe, madam Kriegerová se protlačí dopředu do prvních řad. Náhle spatří bledou postavu visící na laně nad vodou.

Zmocní se jí vlna šoku. Zoufalství, úzkost.

To je určitě ona, musí to být Anna. Přece jenom, kolik mrtvol plave v kanálu?

Vzápětí výkřiky opět zesílí, po policejním veliteli požaduje masa lidí jediné: „Hlavu dolů, hlavu dolů.“

Rozhlíží se, všichni se dívají směrem k ní, už na to přišli? Že je to její práce? Ne, nehulákají na ni, ale na někoho za ní.

„Odvezte ho,“ zařve policejní velitel.

Madam Kriegerová se otočí, o kousek dál vidí uzavřený policejní povoz. Lidé na něj hází, co jim pod ruku přijde, plivají na něj a policejní velitel se snaží prorazit si cestu ke koním. Madam Kriegerová si všimne muže za jediným zamřížovaným okénkem. Vypadá podivně, takový ten typ, jaký si každý zapamatuje, když ho jednou spatřil. A ona ho viděla. Je to kunčaft, který prostitutku navštívil toho večera. Čekala, až odejde, postávala opodál mezi dílnou bednáře a pohřebním ústavem a vzhlížela k oknům. Pamatuje si mužův ostudný neklid, když spěchal pryč. Pohyboval se neohrabaně a připomínal spíše natvrdlého kluka, kterého vyhodili z domova. Očividně nebyl ve své kůži, situace mu nebyla příjemná, choulil se do kabátu jako pták pod křídlo.

„To je ten, co vystřihuje z papíru. To on zabil moji sestru!“

To vykřikla jedna z povětrných ženštin. Kdysi to snad bývala hezká selská holka s rusými kadeřemi, dnes je z ní obyčejná děvka, nevkusná a bez zábran, šaty rozepnuté a vyzývavé. I ji madam už viděla. Je to sestra bohatě obdařené Anny. Viděla ty dvě spolu. Ruku v ruce, dvě ubohé prodejné ženské, jež stráví život na zádech s roztaženými nohama a vzájemně se drží nad vodou. Žena jako smyslu zbavená ukazuje na muže ve voze. Musela ho vidět, stejně jako madam Kriegerová, když opouštěl dům ve Vrančí.

Madam se dívá na kočár, konečně se rozjel, a snaží se pochopit své štěstí. Své štěstí v neštěstí.

Je mrzuté, že proud odnesl mrtvolu šlapky špatným směrem, do kanálu. A to si madam Kriegerová proudění několikrát ověřila. Sudy vážící stejně jako žena. Pytle s větvemi. Dokonce mrtvý pes. A každický předmět odplul na sever, pryč z přístavu, do moře. Třeba se dívčino tělo vznášelo uprostřed plavební dráhy ve chvíli, kdy ho míjel dlouhý prám, který každý den vozí tam a zpátky hory odpadků a sutin a teď kotví v kanálu. Možná se těla zmocnily vlny tvořící se za lodí a ono se za ní táhlo jako děti za pouličním muzikantem.

Měla by se bát o svůj plán?

Snaží se ho snad někdo zničit?

Myslela by si to, kdyby se štěstí náhle neobrátilo a nevyslalo na její ochranu toho popletu.

Chystá se stáhnout, ztratit se v davu, dívčinu mrtvolu konečně vytáhli na nábreží a položili na káru. Tělo je průsvitné a namodralé a na pohled už ani trochu pěkné. Třeba je dobře, že pokus nevyšel. Nyní má madam Kriegerová možnost zkusit to znovu. Je teď moudřejší, lépe připravená. Nejprve však musí odstranit všechny stopy. Šátek. Ten je právě teď důležitý. Musí ho najít, odnést z dívčina kamrlíku.

Pokud tam stále je.

Drama u Holmenského kanálu přitahuje čím dál více lidí, tlačí se blíž, ale madam Kriegerová kráčí opačným směrem. Rozhodne se jít po Východní. Je hezčí a v nových střevících z Paříže se po ní lépe jde. Na okamžik uleví chodidlům, zastaví se u výlohy kloboučnického obchodu, prohlíží si třírohý